

Multă vreme nu există decât întunericul, bubuitul îndepărtat al tunetului și o vagă senzație de cădere. Dincolo de asta nu am sine sau nume. Nici memorie. Sunt conștient, în mod nedeslușit, că am avut toate astea, dar acum au pierit și sunt aproape nimic. Un foton singuratic de lumină tot mai palidă care dă târcoale unui vid flămând.

N-o să mai dureze mult.

Mă tem că mi-am pierdut sufletul, dar nu-mi pot aminti cum. Nu-mi amintesc decât ciocotul lent al tunetelor și în ele silabele numelui meu, oricare o fi fost el, lungite până au devenit de nerecunoscut. Vreme îndelungată, doar asta și întunericul sunt tot ce există, până când tunetului i se alătură un alt sunet: cel al vântului. Apoi al ploii. Există vântul, tunetul, ploaia și căderea.

Ceva se materializează, senzație după senzație. Mă ridic din abis, scap de atracția vidului. Unicul meu foton devine un roi scânteietor.

Simt ceva aspru pe față. Aud trosnetul unor funii. Plesnetul a ceva întins în vânt. Poate sunt pe o ambarcațiune. Prizonier în pânțelecele întunecat al unei corăbii zguduite de furtună.

Deschid un ochi. Deasupra mea se zbat forme neclare. Un șir de pendule ce se leagănă. Ceasuri întoarse la maximum, nesincronizate, scrâșnind, cu mecanismele interioare gata să cedeze.

Clipesc și pendulele devin trupuri în spânzurători, rotindu-se și dând din picioare.

Descopăr că-mi pot întoarce capul. Formele neclare încep să se limpezească. Un material verde și rugos se află

sub obraz. Deasupra mea, corpurile ca niște pendule s-au transformat într-un șir de plante bătute de furtună, în coșuri scârțâitoare de răchită ce se leagănă de grinzi. Dincolo de ele, un perete din plasă împotriva țânțarilor tremură și pocnește în vânt.

Sunt întins pe o verandă. Pe podeaua scorțoasă și verde a unei verande.

„Știu veranda asta...”

„Știu podeaua asta...”

Ceva mai departe, un gazon biciuit de ploaie se încheie cu un zid întunecat de palmieri care se îndoaie.

„Știu gazonul ăsta...”

„Știu palmierii ăștia...”

De cât timp sunt aici? De câți ani?

„...timpul îmi joacă iarăși feste...”

Încerc să mă mișc, dar nu pot decât să-mi răsucesc capul. Ochii mei descoperă o masă de jucat cărți și două scaune pliante. Devin deodată conștient că, dacă mi-aș putea convinge trupul să se ridice, aș descoperi pe masă niște ochelari de citit. Un joc de *Monopoly* rămas la jumătate. O cană cu cafea încă fierbinte, aburindă.

Cineva tocmai a fost aici. Tocmai s-au rostit niște cuvinte. Plutesc încă în aer, revenind la mine sub formă de ecouri.

— Ce *fel* de pasăre?

O voce de copil. Vocea *mea*.

— Un șoim mare care fuma pipă.

Aceasta e răgușită și are accent. E vocea unui bătrân.

— Probabil mă crezi prost, replică băiatul.

— N-aș crede asta despre tine niciodată.

Băiatul, din nou:

— Dar de ce voiau monștrii ăia să-ți facă rău?

Un scrâșnet mă anunță că bătrânul își împinge scaunul și se ridică. O să aducă ceva ce vrea să-mi arate, zice el. Niște fotografii.

Prăpăd pe Pogonul Diavolului

„Acum cât timp s-a întâmplat asta...”

„un minut...”

„o oră...”

Trebuie să mă ridic, altfel o să se sperie. O să creadă că-i joc o farsă și nu-i plac farsele. Odată, în glumă, m-am ascuns de el în pădure și când nu m-a putut găsi, s-a înfuriat atât de tare, încât s-a făcut roșu și a țipat, folosind cuvinte urâte. Mai târziu mi-a explicat că reacționase așa fiindcă era înspăimântat, dar a refuzat să-mi spună de ce anume.

Plouă cu furie. Furtuna asta e vie și mânioasă și deja a făcut o gaură în ușa cu plasă, care se zbuciumă ca un steag în bătaia vântului.

„e ceva în neregulă cu mine”

Mă ridic într-un cot, însă asta-i tot ce reușesc. Observ pe podea un marcaj negru și ciudat. O dâră arsă care mă înconjoară, urmând conturul corpului meu.

Încerc să mă ridic complet în șezut. Pete întunecate îmi joacă pe dinaintea ochilor.

Apoi se aude un trosnet puternic. Totul devine alb orbitor.

„atât de luminos... atât de aproape... atât de zgomotos...”

A sunat ca o explozie, totuși n-a fost una. Este fulgerul, care s-a dezlănțuit afară, atât de aproape, că lumina și zgomotul sunt simultane.

Și acum stau în șezut cu inima bubuindu-mi în piept. Ridic dinaintea ochilor o mână tremurătoare.

Mâna arată bizar. E prea mare. Degetele sunt prea lungi. Pe ele au răsărit fire de păr negru.

„unde e băiatul... nu sunt eu băiatul?... nu-mi plac farsele...”

Dâre firave și stacojii îmi înconjoară încheietura.

„cătușe... legat de balustrada unei verande... în furtună...”

Văd masa de joc și e goală.

Nu e nicio cană cu cafea. Nicio pereche de ochelari.

„el nu se mai întoarce...”

Și-atunci, în mod incredibil, el se întoarce. E acolo, afară, la marginea pădurii. Bunicul. Încovoiat ca să se apere de vânt, străbate iarba înaltă, cu impermeabilul galben distingându-se pe fundalul palmierilor negri și cu gluga trasă pe ochi ca să țină la distanță ploaia înțepătoare.

„ce face afară... de ce nu intră...”

Se oprește. Se uită la ceva aflat în iarba prea înaltă.

Ridic mâna. Îl strig pe nume.

Își îndreaptă spinarea și abia atunci îmi dau seama. Nu e cum îl știam. E prea îngust în umeri. Merge prea vioi pentru un bătrân cu artrită la șolduri.

„pentru că nu e el”

Se apropie în fugă de mine, de casă, de plasa ruptă care flutură în vânt.

„nu furtuna a făcut asta...”

„ce fel de monștri?”

„cocoșați și oribili, cu pielea putredă și ochii negri, agitându-se”

Sunt în picioare când el izbește de perete ușa cu plasă și îi umple cadrul.

— Cine ești? mă întreabă.

Vocea îi e încordată, atonă. Își coboară gluga impermeabilului. E între două vârste, cu o bărbie ascuțită, accentuată de o barbă scurtă roșiatică și cu ochii ascunși în spatele unor ochelari de soare.

Este o experiență atât de stranie să stau în picioare și să fiu în compania altcuiva, încât remarc doar în treacăt cât e de ciudat că în timpul unei furtuni poartă ochelari de soare.

Îi răspund fără să gândesc.

— Yakob, zic eu și abia după ce aud numele rostit cu voce tare îmi dau seama că sună greșit.

— Eu sunt de la agenția imobiliară, spune el, dar știu că minte. Am venit să acopăr ferestrele ca să fie apărate de furtună.

— Ai ajuns puțin cam târziu.

Prăpăd pe Pogonul Diavolului

Intră încet, ca și cum s-ar apropia de un animal sperios. Ușa cu plasă se închide cu un șuierat. Studiază arsura de pe podea și își întoarce către mine ochii reci.

— Ești el, zice, plimbându-și degetele pe masa de joc în timp ce se apropie de mine călcând apăsând cu cizmele lui grele. Jacob Portman.

Numele meu. Adevăratul meu nume. Ceva se ridică la suprafață din abis. Din beznă.

„o gură oribilă se formează în norii clocotitori și-mi rostește numele“

„o fată frumoasă cu părul negru ca pana corbului... lângă mine... țipând“

— Cred că ai făcut cunoștință cu un prieten de-ai mei, spune bărbatul și zâmbetul lui e veninos. Avea multe nume, dar tu l-ai cunoscut ca dr. Golan.

„gura aceea oribilă din nori...“

„...o femeie zvârcolindu-se în iarbă...“

Imaginile îmi năvălesc pe neașteptate în minte. Dau îndărăt până mă lovesc de o ușă glisantă din sticlă. Individul înaintează, scoțând ceva din buzunar. O cutiuță neagră cu dinți metalici.

— Întoarce-te! îmi ordonă el.

Devin deodată conștient de riscuri și de faptul că trebuie să mă apăr. Așa că mă prefac supus și ridic mâinile de parcă m-aș preda, dar când se apropie, îmi cobor pumnii și-l lovesc în față.

Țipă și ochelarii îi zboară de pe nas. Ochii ascunși dinapoia lor sunt ca două bile lucioase și albe îngropate în craniu și au o privire ucigașă. Răsună un trosnet și între dinții de metal ai cutiei lui negre apar arcuri de lumină albastră.

Se năpustește asupra mea.

Simt un șoc, o arsură când mă electrocutează prin cămașă și sunt azvârlit spre spate, lovindu-mă de ușa de sticlă. Nu știu cum de nu se sparge.

Individul e călare pe mine. Aud zumzetul taserului care se reîncarcă. Încerc să-mi îmbrâncesc atacatorul, dar se pare că și eu încă mă reîncarc și sunt în continuare slăbit. Durerea îmi trimite ecouri în umăr și în cap.

Și deodată el se încordează și urlă, apoi se înmoaie și simt ceva cald curgându-mi pe gât.

Sângerez. (Sângerez?)

Necunoscutul apucă un obiect și se desprinde de mine. Obiectul respectiv are un mâner de bronz și îi iese din gât.

Iar acum în spatele lui este o formă nouă, întunecată, o umbră însuflețită din care răsare o mână ce apucă scru-miera grea a bunicului și îl pocnește pe bărbat în cap.

Agresorul geme și se prăbușește. Din umbră își face apariția o fată.

Fata *aceea* – cea de Dinainte – cu părul negru, lung și încâlcit, learcă de ploaie, cu o haină neagră până-n pământ mânjită de noroi, cu ochii negri și adânci măriți de frică îmi cercetează fața și se luminează toată când mă recunoaște. Și, deși nu toate piesele au ieșit la suprafață, iar mintea mea este confuză, știu că ceea ce se întâmplă e un miracol: că suntem în viață și că suntem aici, nu în celălalt loc.

„Dumnezeule“

„astfel de orori nici nu le pot numi“

Acum fata a îngenuncheat pe podea lângă mine și mă îmbrățișează. Brațele mele îi înconjoară gâtul ca un colac de salvare. Trupul îi e foarte rece și o simt cum tremură în timp ce ne agățăm unul de altul.

Fără să se relaxeze, îmi rostește numele. Îl repetă o dată, de două ori și de fiecare dată Prezentul capătă greutate, devenind mai solid.

— Jacob, Jacob, îți amintești de mine?

Bărbatul de pe pardoseală geme. Scheletul de aluminiu al ușii cu plasă geme și furtuna aceasta furioasă, pe care se pare că am adus-o cu noi din celălalt loc, geme și ea.

Prăpăd pe Pogonul Diavolului

Și încep să-mi amintesc.

— Noor, zic eu. Noor. Ești Noor.

Mi-am amintit totul cât ai clipi. Supraviețuiserăm amândoi. Scăpaserăm din bucla lui V, care se prăbușea. Și acum eram în Florida, pe mocheta verde de pe veranda bunicului, în prezent.

Cred că eram încă șocat.

Am stat ghemuiți împreună pe dușumea, agățându-ne unul de altul în timp ce furtuna își vedea de ale ei, până când tremurul ce ne cuprinsese a început să se domolească. Individul în impermeabilul galben zăcea nemișcat, cu excepția pieptului, care i se ridica și cobora tot mai lent. În jurul lui, sângele formase o baltă lipicioasă ce îmbibase mocheta. Din gât îi ieșea mânerul de bronz al armei cu care îl înjunghiasse Noor.

— Ăla a fost cuțitul pentru scrisori al bunicului. Și asta a fost casa lui, am spus eu.

— Bunicul tău.

Fata s-a depărtat de mine doar atât cât să mă poată privi.

— Care locuia în Florida?

Am încuviințat. Tunetul a bubuit de-a zguduit pereții. Noor a privit în jur clătinând din cap cu îndoială. „Nu poate fi adevărat.“ Știam exact ce simțea.

— Cum...? a întrebat ea.

Am făcut semn către conturul ars de pe podea.

— M-am trezit acolo. Nu știu cât timp am fost scos din circulație. Sau măcar în ce zi suntem.

Noor s-a frecat la ochi.

— În capul meu totul e neclar. Nimic nu funcționează.

— Care-i ultimul lucru pe care ți-l amintești?

Fata s-a încruntat concentrându-se.